

Единъ беденъ човѣкъ ималъ много деца. Когато му се родило още едно, той се почувдиль, кого да вземе за кръстникъ.

Както мислѣлъ кой ще му кръсти детето, заспалъ. И като заспалъ, сънувалъ, че трѣбва да излѣзе на улицата и първия срещнатъ човѣкъ да покани за кръстникъ.

Шомъ се събудиль, излѣзълъ на улицата. Средналъ единъ странникъ.

— Добра среща, странниче!

— Далъ Богъ добро, човѣче.

— Нѣщо ще те помоля.

— Кажи да видя.

— Имамъ си детенце, пѣкъ си нѣмамъ кръстникъ. Ще се съгласишъ ли да го кръстишъ?

— Защо да се не съглася,

— отговориль странникътъ.

И кръстиль детето му.

Когато да си трѣгва, странникътъ рекълъ:

— Сбогомъ, човѣче! Вземи това стѣкленце. То е пълно съ чудновата вода. Подарявамъ го на моя кръщелникъ. То ще му донесе щастие. Докато е още малъкъ, съ това стѣкленце ти ще спечелишъ много пари, и ще прехранвашъ леко и новороденото и другитѣ деца. Като се разболѣе нѣкой, поръси го съ чудната вода и той тозчасъ ще се привдигне.

Зарадвалъ се бедниятъ човѣчецъ, че лесно ще прехрани децата си.

Още на другия день се разболѣлъ съседа му. Той взелъ стѣкленцето и отишелъ при болния.

— Не бой се, съседе, сега ще оздравѣешъ!

Бедниятъ човѣчецъ го поръсилъ съ чудната вода, и болниятъ тозчасъ оздравѣлъ.

Разчуло се навсѣкжде за чудноватия лѣкаръ. Още много болни той оздравиль. Почнали отвсѣкжде да го търсятъ. За скоро време забогатѣлъ много.

Минали много години.

Единъ день се разболѣла царската дѣщеря.

Ни единъ царски лѣкаръ не можалъ да ѝ помогне.

Царьтъ повикалъ прочутия лѣкаръ.